

Sygn. akt

III AUa 107/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **5 czerwca 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Alicja Podczaska SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **5 czerwca 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **M. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **27 października 2009 r.** sygn. akt **IV U 1651/09**

I. **zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzając go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 27 lipca 2009 r. przywracając wnioskodawczyni M. P. prawo do emerytury po dniu 1 sierpnia 2009 r.,**

II. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawczyni M. P. kwotę 420 zł (słownie: czterysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.**

Sygn. akt III AUa 107/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 czerwca 2013 r.

Decyzją z dnia 29 lipca 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił M. P. prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu opieki nad dzieckiem, uchylając uprzednią decyzję z dnia 21 listopada 1997 r. potwierdzającą uprawnienie wnioskodawczyni do tak określonego świadczenia. Równocześnie kolejną decyzją – z tej samej daty - organ rentowy wstrzymał z dniem 1 sierpnia 2009 r. wypłatę emerytury. W podstawie prawnej pierwszej z wyżej wskazanych decyzji powołany został art.114 ust.1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), oraz § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. Nr 28, poz. 149). W uzasadnieniu zaś faktycznym tego rozstrzygnięcia organ rentowy stwierdził, że przedłożone do wniosku emerytalnego zaświadczenie o stanie zdrowia dziecka nie stanowiło dostatecznego dowodu do wykazania jednej z koniecznych przesłanek nabycia prawa do emerytury, zaś wyniki wszczętego w tym zakresie postępowania wyjaśniającego wykazały, że stan zdrowia dziecka wnioskodawczyni nie uzasadniał stałej nad nim opieki.

Wnioskodawczyni M. P. odwołała się od pierwszej z w/w decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie. W odwołaniu z dnia 7 września 2009 r. wnioskodawczyni wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez potwierdzenie jej uprawnień do pobieranego przez okres blisko 12 lat świadczenia emerytalnego w szczególności zarzuciła, że organ rentowy nie miał podstaw do zastosowania przywołanego w podstawie prawnej przyjętego rozstrzygnięcia art. 114 ust. 1a ustawy emerytalno – rentowej jako, że przedłożone przez nią do wniosku emerytalnego zaświadczenie o stanie zdrowia dziecka spełniało wszelkie wymogi formalne i tak zostało wówczas ocenione. Stąd aktualne działania ZUS stanowią nieuprawnione pozbawienie jej słusznie nabytego prawa.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 10 września 2009 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., wnosił o oddalenie żądania wnioskodawczyni z tych samych względów, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, po rozpoznaniu odwołania M. P., wyrokiem z dnia 27 października 2009 r. (sygn. akt IV U 1651/09) oddalił odwołanie. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni M. P. ur. (...) złożyła w pozwanym organie rentowym w dniu 13 listopada 1997 r. wniosek o ustalenie prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu opieki nad dzieckiem – synem P. P. ur. (...) W chwili składania wniosku emerytalnego wnioskodawczyni pozostawała w zatrudnieniu w (...) S.A. w S.. Zatrudnienie to ustało z dniem 31 grudnia 1997 r. Do wniosku emerytalnego dołączone między innymi zostało zaświadczenie lekarskie wydane przez lekarza pediatrę - z Poradni (...) przy Szpitalu (...) w R. z dnia 21 października 1997 r., w którym autor zaświadczenia, rozpoznając u syna wnioskodawczyni niedoczynność tarczycy, zawarł stwierdzenie, iż dziecko wymaga stałej opieki matki z przywołaniem § 1 ust. 3 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. Nr 28, poz. 149). Decyzją z dnia 21 listopada 1997 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przyznał wnioskodawczyni M. P. prawo do dochodzonego świadczenia emerytalnego, podejmując jego wypłatę już od dnia 7 listopada 1997 r. Emerytura ta była wypłacana odwołującej do dnia 1 sierpnia 2009 r. W lipcu 2009 r. pozwany organ rentowy podjął z urzędu działania mające na celu wyjaśnianie stanu zdrowia syna wnioskodawczyni, zwracając się do Głównego Lekarza Orzecznika o wydanie opinii, czy na podstawie dołączonego do wniosku emerytalnego zaświadczenia lekarskiego oraz pozyskanej aktualnie dokumentacji lekarskiej dziecka można przyjąć, iż P. P. wymagał stałej opieki matki przed dniem 7 listopada 1997 r. Taka opinia wydana została w dniu 24 lipca 2009 r. i stanowiła ona, że schorzenie syna wnioskodawczyni nie mieściło się w kategorii schorzeń uprawniających do wcześniejszej emerytury. Powyższe stanowisko Głównego Lekarza Orzecznika legło zaś u podstaw - zaskarżonej w niniejszym postępowaniu - decyzji ZUS z dnia 29 lipca 2009 r. odmawiającej M. P. prawa do uprzednio przyznanej wcześniejszej emerytury. Przeprowadzony w postępowaniu sądowym dodatkowy dowód z przesłuchania odwołującej w charakterze strony pozwolił z kolei Sądowi I instancji na

ustalenie, iż sprawowana przez wnioskodawczynię opieka nad synem nie miała charakteru stałego, ograniczając się do uczestnictwa w procesie jego leczenia, czy ordynowania leków, przy zachowanej pełnej samodzielności dziecka w zakresie pobierania nauki w szkole, czy wykonywania wszelkich podstawowych czynności życiowych. Powyższe miało równocześnie stanowić o potwierdzeniu zasadniczego ustalenia ZUS o stanie zdrowia syna odwołującej, jako nie wymagającego stałej nad nim opieki i to zarówno aktualnie jak i już w dacie przyznania prawa do emerytury. W świetle powyższych ustaleń, Sąd I instancji dokonując oceny prawnej sprawy w pierwszym rzędzie podkreślił, że pozwany organ rentowy był władny dokonać weryfikacji uprawnień M. P. do pobieranego przez nią dotąd świadczenia emerytalnego w trybie powołanego w podstawie prawnej zaskarżonej decyzji art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (tekst jedn. Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), regulującego swoisty tryb wznowienia postępowania w sprawach emerytalno – rentowych, który przewiduje możliwość ponownego ustalenia prawa do świadczenia (tu w znaczeniu odmowy potwierdzenia uprawnień) w sytuacji, gdyby okazało się, że przedłożone uprzednio dowody nie dawały podstaw do ustalenia prawa do emerytury lub renty albo ich wysokości. Powyższe stwierdzenie odniesione przy tym zostało do treści zaświadczenia lekarskiego o stanie zdrowia syna wnioskodawczyni z dnia 21 października 1997 r., jako dowodzie niedostatecznym dla wykazania koniecznej przesłanki nabycia prawa do omawianego świadczenia, którego błędność konkluzji potwierdzona ostatecznie została w drodze analizy dokumentacji lekarskiej dziecka przez Głównego Lekarza Orzecznika. W konsekwencji Sąd I instancji – w ślad za pozwanym ZUS - konstatawał, iż pozyskany w postępowaniu wznowieniowym materiał dowodowy daje podstawę do stwierdzenia, iż po stronie odwołującej M. P. z uwagi na stan zdrowia jej dziecka nie wymagający stałej nad nim opieki prawo do wcześniejszej emerytury nigdy nie powstało (przy podkreśleniu jedynie deklatoryjnego charakteru wydawanych w tym przedmiocie decyzji ZUS). Niezależnie od tego Sąd Okręgowy w Rzeszowie, powołując liczne orzeczenia Sądu Najwyższego w tym między innymi wyrok tego Sądu z dnia 3 marca 2005 r. I UK 189/04 OSNP 2006/1-2/23 zauważał, że omawiane świadczenie emerytalne ma charakter utracalny, stąd też ustanie którejkolwiek z przesłanek warunkujących nabycie do niego prawa uzasadnia wstrzymanie wypłaty emerytury na podstawie art. 134 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 101 pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Tak zaś sytuacja miała również wystąpić w odniesieniu do odwołującej, skoro w świetle jej zeznań jej aktualnie 20-sto letni syn jest osobą w pełni samodzielną i nie wymaga żadnej opieki. W podstawie prawnej wyroku, oprócz wyżej wskazanych przepisów prawa materialnego, powołany został art. 477⁽⁽¹⁴⁾⁾ § 1 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w R. z dnia 27 października 2009 r. zaskarżony został przez wnioskodawczynię M. P.. W apelacji z dnia 17 grudnia 2009 r. (v. k. 20) wnioskodawczyni zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) przez bezzasadne zastosowanie tego przepisu, a w efekcie weryfikację jej uprawnień do pobieranego dotąd świadczenia emerytalnego, wносиła, o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie w całości żądania odwołania na koszt pozwanego ZUS. W krótkim uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżąca raz jeszcze podnosiła, że wbrew stanowisku Sądu I instancji pozwany organ rentowy nie miał podstaw do wznowienia postępowania w sprawie jej uprawnień do emerytury, ponieważ przedłożone do wniosku emerytalnego zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia dziecka ocenione wówczas zostało jako dokument zupełny, dając podstawę do ustalenia prawa do omawianego świadczenia.

Pozwany organ rentowy wniosł o oddalenie apelacji wnioskodawczyni (v. k. 30v – oświadczenie pełnomocnika ZUS złożone na rozprawie apelacyjnej).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, po rozpoznaniu apelacji M. P., wyrokiem z dnia 10 lutego 2010 r. sygn. akt III AUa 18/10 oddalił apelację, przy podzieleniu w zupełności zarówno ustaleń jak i oceny prawnej Sądu I instancji. Uzupełniając jedynie użytą przez Sąd Okręgowy argumentację, Sąd II instancji zauważał, że dopuszczalność dokonanej przez ZUS weryfikacji uprawnień skarżącej do emerytury była uzasadniona także tym, iż przedłożone przez nią przy wniosku emerytalnym zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia dziecka – w świetle jego treści - nie

stanowiło dostatecznego dowodu do wykazania przewidzianej nim przesłanki, ujawnienie zaś tej okoliczności już po wydaniu decyzji potwierdzającej prawo do emerytury, stanowiło podstawę do przewidzianego w art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno – rentowej wznowienia postępowania. W podstawie prawnej wyroku Sądu Apelacyjnego powołany został art. 385 kpc.

Wniesiona od powyższego rozstrzygnięcia **skarga kasacyjna M. P., skutkowałą wydaniem przez Sąd Najwyższy w dniu 5 kwietnia 2011 r. sygn. akt III UK 93/10 wyroku, uchylającego wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania temu Sądowi wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania kasacyjnego.** U podstaw powyższego orzeczenia legło stanowisko Sądu Najwyższego co do konieczności ponownej oceny sprawy w aspekcie przyjętych w wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 15 września 2008 r. w sprawie Moskal przeciwko Polsce kryteriów, odnoszących się z jednej strony do przyczyn leżących u podstaw błędności pierwszorazowej decyzji ZUS przyznającej wnioskodawczyni prawo do emerytury, z drugiej zaś aktualnej sytuacji rodzinnej i ekonomicznej odwołującej w aspekcie tak rozmiarów negatywnych skutków zaskarżonej decyzji, jak i możliwości przystosowania się przez nią do zmienionych tą decyzją okoliczności życiowych. Powyższe kryteria, jako dodatkowe przy stosowaniu art. 114 ust. 1 i ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), miały przy tym umacniać dotychczasową linię orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie wykładni tego przepisu, stanowiąc, że zarówno w sytuacji przewidzianej w jego ust. 1 czy ust. 1a, koniecznym do przyjęcia dopuszczalności weryfikacji uprawnień do świadczenia jest przedłożenie nowych dowodów czy ujawnienie nieznanych dotąd ZUS okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji (w tym względzie powołany został wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2008 r. I UK 195/07 OSNP 2009/7-8/105).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 13 października 2011 r. (sygn. akt III AUa 459/11), po raz kolejny oddalił apelację wnioskodawczyni. Akceptując w zupełności zaprezentowaną przez Sąd Najwyższy wykładnię art. 114 ust. 1 i ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) – przy podkreśleniu, iż w świetle art. 398²⁰ kpc jest ona dla Sądu II instancji wiążąca – Sąd Apelacyjny jednocześnie zauważał, że związania tego odnieść nie można do podstawy faktycznej sporu, a w tym wypadku uznać należy, że organ rentowy wszedł w posiadanie nowych nieznanych mu dotąd dowodów w postaci dokumentacji z leczenia syna odwołującej, które w świetle wyżej powołanego art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno – rentowej, dozwalały na dokonanie w zaskarżonej decyzji weryfikacji uprawnienia M. P. do pobieranego świadczenia emerytalnego. Jednocześnie zdaniem Sądu II instancji powyższe było także nową okolicznością w rozumieniu tego przepisu. Niezależnie od tego Sąd Apelacyjny zauważał, że gdyby nawet nie podzielić tego poglądu, to przy braku związania sądu podstawą prawną zaskarżonej decyzji (tu przy powołaniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2008 r. I UK 88/08 OSNP 2010/7-8/100), i koniecznością pełnej oceny jej legalności (ze wskazaniem tym razem na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2002 r. II UKN 42/01 OSNP 2003/22/551) istnieją podstawy do potwierdzenia stanowiska ZUS do braku prawa M. P. do emerytury z uwagi na utracalny charakter tego świadczenia i wynikający już z samych jej zeznań fakt nie wykonywania aktualnie (w tym także w dacie wydania zaskarżonej decyzji) stałej opieki nad dzieckiem.

Sąd Najwyższy, przyjmując po raz kolejny skargę kasacyjną M. P. do rozpoznania, wyrokiem z dnia 26 listopada 2012 r. (sygn. akt III UK 13/12), ponownie uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie przekazując sprawę do rozpoznania temu Sądowi. W uzasadnieniu przyjętego rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy odnosząc się do zaprezentowanych przez Sąd Apelacyjny poglądów z jednej strony w zdecydowany sposób wykluczył możliwość przyjęcia, iż nowym dowodem w rozumieniu art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), mogła być pozyskana przez ZUS już po wznowieniu postępowania dokumentacja z leczenia syna odwołującej, z drugiej zaś wyraźnie stwierdził, że przyjęty przez organ rentowy tryb weryfikacji uprawnienia M. P. do emerytury, nie znajdujący swego uzasadnienia w art. 107 ustawy emerytalno – rentowej, stoi na przeszkodzie w możliwości oceny prawnej sprawy w aspekcie utracalnego charakteru świadczenia, a więc w kontekście art. 101 pkt 1 w związku z art. 134 ust. 1 pkt 1 tejże ustawy. Jednocześnie Sąd Najwyższy ostatecznie uznał, iż okoliczności faktyczne sprawy uzasadniają

przyjęcie, iż wydanie zaskarżonej decyzji nastąpiło wyłącznie w oparciu o art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) – w uwzględnieniu jedynie werbalnej treści tego przepisu - co z kolei w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. K 5/11 stanowiącego o jego niekonstytucyjności, czyni koniecznym przy ponownym rozpoznaniu sprawy odmowę zastosowania omawianego przepisu i to niezależnie od tego, że powołany wyżej wyrok wszedł w życie dopiero z dniem 8 marca 2012 r. Dla potwierdzenia zaś tak wyrażonych skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego, Sąd Najwyższy powoływał rozliczne swoje orzeczenia, w tym między innymi postanowienie z dnia 7 grudnia 2000 r. III ZP 27/00 OSNAPiUS 2001/10/331, czy wyrok z dnia 21 listopada 2006 r. IIIPK 42/06 LEX nr 950622.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając po raz kolejny apelację wnioskodawczyni M. P. zważył, co następuje:

W świetle zajętego przez Sąd Najwyższy w powołanym wyżej wyroku stanowiska, jak też dokonanej oceny prawnej sprawy, która co należy podkreślić w świetle art. 389²⁰ kpc jest dla tut. Sądu wiążąca, wniesiony przez odwołującą środek zaskarżenia uznany być musi za zasadny, skutkując wydaniem orzeczenia reformatoryjnego.

Przede wszystkim bowiem zgodzić się ze skarżącą przyjdzie, że w świetle przebiegu postępowania weryfikującego jej uprawnienie do świadczenia emerytalnego po blisko 12 latach pobierania emerytury, organ rentowy nie dysponował żadnym nowym dowodem, jak też nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji ustalającej prawo do emerytury o jakich mowa w art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), uzasadniających przewidziane w tym przepisie wznowienie postępowania. Nie można bowiem – tak jak podkreślił to Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną M. P. – utożsamiać z nowym dowodem w rozumieniu powołanego przepisu dokumentacji jaką pozyskał ZUS już po wznowieniu postępowania, podobnie jak nie można uznać za nieznaną organowi rentowemu okoliczność przyjętą aktualnie niezupełność zaświadczenia lekarskiego dołączonego do wniosku emerytalnego dla wykazania przesłanki odniesionej do stanu zdrowia dziecka. Reasumując podjęte w sprawie M. P. działania ZUS były wyłącznie konsekwencją odmiennej oceny dowodów dołączonych do wniosku emerytalnego, co – jak przyjmował to już Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 OSNP 2003/18/422 - wykluczało możliwość zastosowania omawianego art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). W tej sytuacji pozwany organ rentowy był co prawda uprawniony do przyjętej weryfikacji prawa wnioskodawczyni do emerytury w trybie ust. 1a powołanego przepisu (który wszedł w życie z dniem 1 lipca 2004 r. między innymi wskutek zapadłej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r., a który dozwalał na ponowną ocenę prawa do świadczenia także w sytuacji braku jakiegokolwiek nowości, a jedynie przy odmiennej ocenie przedłożonych wcześniej dowodów), nie mniej jednak kierując się wyrażoną w art. 316 § 1 kpc zasadą aktualności orzekania, która w postępowaniu odwoławczym ma swoje zastosowanie poprzez art. 391 § 1 kpc, Sąd Apelacyjny – kierując się także wyrażonymi w tym przedmiocie zaleceniami Sądu Najwyższego – zmuszony jest do odmowy jego zastosowania z uwagi na deregowanie z porządku prawnego z dniem 8 marca 2012 r. wskutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. K 5/11. Tak jak bowiem podkreślił to już Sąd Najwyższy w uzasadnieniu przyjętego rozstrzygnięcia, czym innym jest obowiązywanie przepisu w czasie, a czym innym jego stosowanie ad casum, co oznacza, że choć przepis prawny uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją co do zasady traci swą moc dopiero z chwilą ogłoszenia wyroku, to jednak nie może być stosowny przez sądy i inne organy także w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2002 r. I PKN 668/01 OSNP 2004/3/47). Z tego to więc zasadnicze względu, przy pominięciu w ocenie prawnej sprawy powołanego wyżej, a nie obowiązującego już art. 114 ust. 1a ustawy emerytalno – rentowej podzielić należało stanowisko skarżącej M. P. o dalszym (także więc po dniu wstrzymania wypłaty świadczenia tj. po dniu 1 sierpnia 2009 r.) prawie do emerytury.

Mając więc powyższe na uwadze i na podstawie art. 386 § 1 kpc orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku tut. Sądu.

Końcowy wynik sprawy – fakt, iż pozwany ZUS uległ w całości żądaniu odwołującej - uzasadniał z kolei przyjęte w pkt II sentencji wyroku rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu - obciążenie organu rentowego poniesionymi przez

wnioskodawczynię kosztami postępowania, na podstawie art. 98 § 1 kpc i przy uwzględnieniu stawek wynagrodzenia reprezentującego skarżącą fachowego pełnomocnika przewidzianych w § 13 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 461). Na zasądzoną więc z tak określonego tytułu łączną kwotę 420 złotych składały się: koszty zastępstwa procesowego tak w postępowaniu apelacyjnym jak i przed Sądem Najwyższym w wysokości 360 złotych, oraz opłata sądowa od apelacji i skargi kasacyjnej w łącznej kwocie 60 złotych.

(...)

1) (...)

2) (...)

3) (...)